

τὰ βλέμματα του περι' εαυτόν· ἀλλ' οὐδεὶς ὑπάρχει ἀπόθι πλὴν τοῦ Σατανᾶ, ὅστις καγγάζει, καὶ τὸν ὅποιον ὁ φονεὺς δὲν δύναται νὰ ἴδῃ.

— Τί τραλλὸς ποῦ εἶμαι, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὁ λησστής. τὰ ὤτα μου μὲ ἤπάτησαν.

Ἄλλα τὴν αὐτὴν στιγμήν ἡ φωνὴ ἠκούσθη ἐκ νέου· ὁ δὲ Ἰωσήφ τὴν ἀκούει ἐμβρόντητος.

— Λάβι τὴν μέσην δὲδόν, ἐπανελάβεν ἡ φωνὴ, ἐντός ὀλίγου θὰ φθάσῃ εἰς Βουργώσην· μὴ σταματᾶς, διότι πρέπει νὰ σπεύσῃς διὰ νὰ εἶται τὸ ἐπίτερας εἰς Βιλλαδρίγον, ὅπου θέλεις φθάσει παρεξερχόμενος τὸν ποταμόν, καὶ ὅπου δύνασαι νὰ διέλθῃς τὴν νύκτα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀυτοκράτορος. Ἐκ Βιλλαδρίγον σου μένου ἀκόμη τεσσαράκοντα πέντε περίπου λεῦγα διὰ νὰ φθάσῃς εἰς Μαδρίτην· ἀλλὰ περιπάτει καλά· θάρρει· χίλια φλωρία χρυσᾶ σέ περιμένουν εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ καταλαμβάνεται ὑπὸ σπασμωδικῷ κλονισμοῦ· θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐκεῖ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην εἰς τὴν ὅποιαν ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δίδει φωνὴν ἐκπληκτικὴν, ἀλλὰ τὰ νεῦρά του τοσοῦτον εἶναι συσπασμένα, ὥστε ἀδυνατεῖ ν' ἀνοίξῃ τὴν χεῖρα, ἥτις κρατεῖ σφιγκτικῶς τὸν δερμάτινον σάκκου. Ἀδυνατεῖ νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω, ἀλλ' ὁ Σατανᾶς τὸν ὠθεῖ βιαίως· ὁ δὲ φονεὺς λαβῶν ἅπαξ ὤψην, πορεύεται μετὰ ταχύτητος πρὸς τὴν Μαδρίτην. Ἡ φωνὴ ἐπαναλαμβάνει:

— Τρέξε, τρέξε, συλλογίσου τὰ φλωρία· αὐρίον θὰ διέλθῃς, χωρὶς νὰ σταματήσῃς, τὴν Τορκουεμάδαν, τὴν Βίνταν τοῦ Τριγούερου, τὴν Κουβεζένην, καὶ θὰ διανυκτερεύσῃς εἰς Βαλλαδοκίδ. Ἡ χώρα αὕτη εἶναι ἀρχαιοτάτη καὶ μεγαλοπρεπεστάτη, ἔχει δεκατέσσαρας λιθίνους γεφύρας ἐπὶ τοῦ Ἐσγουίβα, παλάτιον ἀρχαῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς τῶν βασιλείων τῆς Ἰσπανίας, καὶ μεγάλην Πλατεῖαν περιεχουμένην ὑπὸ δεκατεσσάρων ναῶν· ἀλλ' ὀδίαφορον, ἐκεῖ δὲν θὰ σταματήσῃς τὴν ἔποισταν, περὶ τὴν πρωίαν, θὰ διέλθῃς τὸ Δούρον καὶ τὴν Ἀδοταν, ἔπειτα τὴν Βαλδεσιλὴν, καὶ ἀκολούθως τὸ Ὀλμέδον· τὴν μεθ' αὐτὸν θὰ διέλθῃς τὰ ὄρη τῆς Γουαδαμάρας καὶ θὰ εἰσελθῃς εἰς τὴν Νέαν Καστιλίαν, καὶ πρὶν τῆς λήξεως τῆς ἡμέρας θὰ εἶσαι εἰς Μαδρίτην. Ὑπαγε ἀκολούθως εἰς τὸν ἀνώτερον δικαστήν· αὐτὸς θὰ σοῦ μετρήσῃ τὸ ποσὸν τῆς τιμῆς τοῦ ἐγκληματός σου. Ἐμπρός, ἔμπρός, ἰδοὺ ἡ ὁδὸς σου ἐνεχαράχθη, σπεῦσον, καὶ μὴ λησμονῆς τὰ χίλια φλωρία.

Βαδίζων ἀκαταπαύτως, ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ δαίμονος ὅτε τῷ ἐπήρχετο ἰδέα νὰ σταματήσῃ, ὁ Ἰωσήφ, ἀπονηνομημένος, κατασπαρτατόμενος ὑπὸ τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος, καὶ σχεδὸν ἀπολέσας τὴν συνειδησιν τῶν πράξεών του ἔφθασεν εἰς Μαδρίτην. Ἀμα παρυσιασθεὶς ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ, ἡ πεποθησὶς ὅτι ἐμελλε νὰ λάβῃ τὸ τίμημα τῆς κεφαλῆς τοῦ ληστοῦ τῷ ἀπέδωκεν ὀλίγας δυνάμεις, καὶ ἀνοίξας τὸν δερμάτινον σάκκου, ἔλαβε μετὰ πολλῆς εὐσταθείας τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀγουίλα ἀπὸ τῆς κόμης, καὶ τὴν ἐκράτησεν οὕτως ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἀπητηρημένην, ὅπως ὁ δικαστὴς δυνηθῆ νὰ τὴν παραβάλῃ πρὸς τὸ δέγμα, ὅπερ τῷ εἶχεν δοθῆ, τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἀρχιληστοῦ.

Ὁ ἄρχων ἐγνώρισεν αὐτὴν ὡς γνησίαν, καὶ οὐδόλως ἐδίετασε νὰ μετρήσῃ τῷ Ἰωσήφ τὸ ὑποσχιθὲν ποσόν. Τοῦτου γενομένου, ὁ ληστής ἠθέλησε νὰ ἐναποθέσῃ τὸ τρομερὸν φορτίον του ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ δικαστοῦ, ἀλλὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἡ κεφαλὴ, ἥτις ἀπὸ τοῦ Μοναστηρίου εἶχε μείνει ἄρνωτος, εἶπεν.

— Ὡ! ὄχι, Ἰωσήφ, δὲν πρέπει νὰ μ' ἀφήσῃς ἐδῶ, δὲν πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν τόσον ταχέως, ἔχω ἀκόμη νὰ σοῦ εἶπω πολλὰ πράγματα.

Ὁ δικαστὴς ἐπτοήθη, διότι εἶδε κινούμενα τὰ χεῖλη τῆς κεφαλῆς, καὶ δὲν ἀμφίβαλε πλέον ὅτι ἐκεῖθεν ἐξήλθον αἱ λέξεις.

— Παλληκᾶρι μου, ἀνέκραξεν οὕτως ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν Ἰωσήφ, ἀνάλαβε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐξελθε ἀπὸ ἐδῶ ἐν τῇ στιγμῇ, ἐξελθε καὶ φυλάξου ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἐξέτασιν! . . .

Ὁ Ἰωσήφ, τοῦ ὁποίου αἱ τρομεραὶ βᾶσαι εἶχον ἐπαναληφθῆ, ἐπανετίεσε τὴν κεφαλὴν ἐντός τοῦ δερμάτινου σάκκου, καὶ ἐξῆλθε βιαίως. Ὑπῆγε νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ *Kavallero de Garria*, ἐν τῶν ὄραιότερων τῆς Μαδρίτης, καὶ αὐτόθι ἐνοικίασας δωμάτιον, καὶ ἰδὼν ἑαυτὸν μόνον, ἀπέφασκε νὰ δώσῃ τέρμα εἰς τὴν κατάδικον ἐκείνην ζωὴν, ἣν διῆγε ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν· συνδρομῇ δὲ τοῦ Σατανᾶ, συνέλειξεν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, καὶ ἀποῦ ἐξεκένωσε δύο φιάλας ἐξαισίου οἴνου, ἀπέταθ' πρὸς τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶπε.

— Ἐμμανουὴλ Ἀγουίλα, ἐπειδὴ δὴ σου ἡ ὑπαρξὶς συσσωρεύθη εἰς τὸν ἐγκεφαλόν σου διὰ νὰ ἐκδικηθῇς τὸ ἐγκλημά μου, ἐπειδὴ διετήρησας σῶας τὰς φρένας σου, εἶπέ μοι, μέχρι τίνος θὰ μὲ καταδιώκῃς, τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ.

Καὶ ἡ κεφαλὴ ἀπεκρίθη.

— Τὴν προτεραίαν ἐσπέραν, Ἰωσήφ, ὅτε ἀπεχαιρέτηθα τοὺς συντρόφους μου ἀπὸ τοῖς ἑκαμα γνῶσῃν τὴν ἀπόρρησίν μου, ἐπρόσθεσα, ἐνθυμίζομαι βέβαια, ὅτι ἤθελον νὰ ὑπάγω νὰ διέλθω τὴν ζωὴν μου εἰς τὸ κράτος τῆς Βαλεντίας, διότι ἐκεῖ, ὡς εἶπον, μὲ περιμένει κάποιος πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Θέλω λοιπὸν νὰ μὲ φέρῃς εἰς τὴν Βαλεντίαν· δὲν θὰ ἠμπορέσῃς ν' ἀπαλλαγῆς ἀπὸ ἐμέ, μὴ τὸ ἐλπίζεις, καθὼς γινώριζεις ὅτι ματαίως ἐπροσπάθησες νὰ τὸ κατορθώσῃς εἰς τὸ Μοναστήριον· μὴ ἀπειραθῆς λοιπὸν καὶ τόρα εἰς μάτην· διότι ὑπάρχει μετὰξὺ μας, Ἰωσήφ, δεσμὸς μυστηριώδης καὶ δλέθριος, τὸν ὅποιον δὲν δύναται νὰ διαρῆξῃ οὐδεμία δύναμις, εἴτε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἴτε ἀπὸ τὸν ἄδην προέρχεται αὕτη! Λοιπὸν, ὑπόμεινε καὶ ὀδύγησε με νεκρὸν ἐκεῖ ὅπου ἤθελον νὰ ὑπάγω ζῶν. Ἐμπρός, ἔμπρός, μὴ χάνῃς καιρὸν, κίνησε, διότι βιάζομαι νὰ φθάσω, καθὼς ἐσὺ βιάζεσαι νὰ μ' ἀφήσῃς. Ἐμπρός, οἱ νεκροὶ περιπατοῦν δρομαίως.

Τέσσαρας ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ὁ Ἰωσήφ προεξήρχετο τὸν Γουαδαλαβιάραν, ὅστις διαθρέχει τὸ βασίλειον τῆς Βαλεντίας, φέρων τὸ φρικῶδες φορτίον τοῦ ἥδη ἦτο ἰσχνὸς καὶ γέρω, ὁ δεξιὸς βραχίον του πρὸ πταίνων, ὅστις ἐκράτει τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀγουίλα εἶχεν ἐντελῶς ἀποσαρκωθῆ, τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ἱμάτια του ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ κόκως, οἱ δὲ συναντώντες αὐτὸν